

Damsgaard: Allerede ved lovforslagets første behandling her i folketinget den 22. oktober fremgik det tydeligt, at regeringspartierne ikke mente det rimeligt eller fornødent at fremme forslaget om et yderligere beløb på 262 mill. kr. til formålet — det var jo bygge- og boligfonden, dette beløb skulle tilgå. Den højtærede boligminister gav ved første behandling en fyldig begrundelse for dette standpunkt.

Nu har forslaget været behandlet i finansudvalget — det er derfor, jeg tager ordet — hvor vi om forslaget har haft samråd med boligministeren, og et oplysende talmateriale er optrykt i den betænkning, der er omdelt. Derfor skal jeg på vegne af det konservative folkepartis, venstres og det radikale venstres medlemmer i finansudvalget anbefale tinget at stemme imod lovforslaget, når det kommer til endelig afgørelse.

Ordføreren for forslagsstillerne (Arne Larsen): Socialistisk folkeparti fremsatte allerede ved folketingsårets begyndelse, nemlig den 2. oktober 1968, et forslag til lov om tillægsbevilling for finansåret 1. april 1968-31. marts 1969, og det gik, som det høje ting vil vide, ud på, at boligfondens midler skulle forøges fra ca. 124 mill. kr. til ca. 400 mill. kr. Vi mente og, syntes vi, med fuld ret, at der er et meget, meget stort behov for midler fra statens bygge- og boligfond til hjælp til kommunerne, til hjælp til almennyttige boligselskaber osv. for at få løst en stor del af boligproblemet, som jo desværre stadig væk hinker meget langt bagefter.

Vort forslag fik sin første behandling den 23. oktober 1968 og blev derefter henvist til finansudvalget, som endelig nåede frem til afgivelse af betænkning den 25. marts i år, efter 5 måneders forløb; og der er altså gået mere end et halvt år fra forslagets fremsættelse til anden behandling. Den sendrægtighed, som her er lagt for dagen, finder vi i høj grad forkastelig og ikke finansudvalget værdig. Det skulle ikke være nødvendigt at forhale et lovforslag i mere end et halvt år.

Forslaget blev afvist af de tre regeringspartier og boligministeren med den be-

grundelse, at der ikke var behov for yderligere midler fra statens bygge- og boligfond, men over for finansudvalget har ministeren dog dokumenteret, at kommunerne har stået i kø for at få andel i disse penge. Fra august 1967 til december 1968 har ca. 160 kommuner ansøgt om lån til et beløb af 722 mill. kr. Der er altså virkelig konstateret et behov.

Loven fastlægger i og for sig klart, hvilket hovedsigte den har, nemlig at åbne mulighed for ydelse af lån til hovedkloakker, rensningsanlæg o. lign. og til erhvervelse af grunde; det er disse to opgaver, der skal lægges væsentlig vægt på. Men der er også nævnt andre områder, hvor statens bygge- og boligfond kan komme ind i billedet, f. eks. ved gennemførelse af foranstaltninger, der tjener til forbedring af forholdene i den eksisterende boligmasse eller i nye, planlagte boligområder. Her synes jeg også er et område, hvor bolig- og byggefonden kunne sætte ind; hvis man tænker på Vesterbro og Nørrebro, så var der nok mulighed for at bruge adskillige millioner kroner til forbedring af boligforholdene i disse boligkvarterer.

Endvidere pegede loven på, at der af boligfondens midler skulle kunne ydes penge til byggeri af boliger til erstatning for lejligheder, der bliver saneret; også her havde der altså været store muligheder for at udnytte denne lovgivning. Men den er desværre ikke blevet udnyttet på en sådan måde, som det egentlig var meningen, og det beklager socialistisk folkeparti i allerhøjeste grad.

Ved behandlingen af finanslovforslaget for 1969-70 stillede socialistisk folkeparti og socialdemokratiet ændringsforslag, som også omtalt af hr. Grünbaum, om boligfondens udvidelse fra 150 mill. kr. til 500 mill. kr. Også ved denne lejlighed påstod man, at der ikke var noget større behov for disse midler; kommunerne havde blandt andet klaret deres finansieringsproblemer ved at gå på det offentlige lånemarked, og det var der altså gode muligheder for. Men man må jo spørge: mon man har det samme syn på sagen i dag, efter at Nationalbanken har foretaget sine indskrænkninger med hensyn til lånemulighederne for kommunerne, og efter rentens yderligere stig-